

ΩΔΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Πολλά, πολλοί και διάφοροι έγραψαν και θα γράψουν...
Γενιές, παλιές και σύγχρονες ποτέ τους δεν θα πάψουν
να ψάχνουν, να περιπολούν στις γειτονιές του κόσμου
τα " θαύματά σου" για να βρουν ΕΛΛΑΔΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΥ!!!

Μα εγώ, σπλάγχο απ τα σπλάγχα σου, βλάστησα απ' τη δροσιά σου,
μεγάλωσα και γέρασα κάτω από τα φτερά σου,
θέλω αυτά που μ' έμαθες τόσες δεκαετίες,
να καταγράψω σύντομα σαν γνήσιες μαρτυρίες.

Στους κάμπους σου και στα βουνά περπάτησα για χρόνια.
Με τίμησες με αρκετές τιμές και με γαλόνια!
Αστραφτερά είδα μάρμαρα και κόκαλα σπαρμένα,
της ιστορίας μάρτυρες, αφρόντιστα, αφημένα...

ενθύμια ηρωισμών, κουλτούρας και επιστήμης,
ίχνη λαμπρά, στο χρώμα σου: της προαιώνιας ζύμης
που ακατάλυτη, σκληρή, σοφά πλαστουργημένη
έμεινε προίκα στους θνητούς, σ' όλη τη γη σπαρμένη!

Στα σπλάγχα σου, Σ' όλη τη γη, μ' ακόμα και στ' αστέρια
βρίσκονται μύρια "πλάσματα" απ' τα δικά σου χέρια.
Είναι της ΤΕΧΝΗΣ σου η σοδειά και οι αστραπές του ΝΟΥ σου,
δώρα στης γης τα πέρατα, δοσμένα απ' τους ΝΑΟΥΣ σου...

Πήγες ψηλά και βάφτισες άστρα και γαλαξία
κι έφερες τους Θεούς στη γη, σ' Όλυμπο κι' Ολυμπία!
Δεν έμεινε άψαχτη γωνιά κι' αφώτιστο σκοτάδι,
τη μέρα με το ηλιόφωτο, μ' αστροφεγγιά το βράδυ,

για να μη μείνει σκοτεινό και έξω από την γνώση
ό,τι στον κόσμο απλόχερα η φύση έχει δώσει....
Κι άλλοι λαοί ξεκίνησαν, νωρίς με φαντασία
κάποιους γυρεύοντας Θεούς κι Άγιους για μια θρησκεία.

Ρίζανε βλέμματα ψηλά, στα όρη, στα ουράνια,
στους ποταμούς στις θάλασσες, στα δάση, ΟΜΩΣ σπάνια
το φως τους έφεγγε μακριά, σοφά, σωστά, καθάρια...
κι άφησαν μισοσκόταδα στης γνώσης τα κελάρια...

Μόνον ΕΣΥ, στο φώτισμα, στο ζέσταμα του Ήλιου,
έδωσες σ' ένα Χείρωνα, σε μια σπηλιά του Πήλιου,
τους σπόρους τους αθάνατους των αρετών, της γνώσης
και τους καρπούς τους 'τοίμαζες Σ' ΟΛΗ ΤΗ ΓΗ να δώσεις!

Μόνον ΕΣΥ γειτόνεψες με τ' ουρανού το φάος.
μόνον ΕΣΥ ετόλμησες κι ερεύνησες το χάος.
ΕΣΥ "πρωτοπερπάτησες" σ' αστρα και γαλαξίες...
Βρήκες και θεμελίωσες στον κόσμο τις αξίες!

Κάποια πνοή του σύμπαντος, κάποιων Θεών αγέρι
το πνεύμα σου έκαναν σοφό και σούδωσαν στο ΧΕΡΙ
χρυσά της τέχνης όργανα, στο ΝΟΥ φτερά και μάτια
να στήνεις του πολιτισμού ολόφωτα παλάτια,

τέτοια που οι χρόνοι κι οι καιροί ποτέ τους δεν αγγίζουν!
Φτιαγμένα μ' άφθαρτο σκαρί και φώς να σελαγίζουν
σ' όλου του κόσμου τις γωνιές, σ' όλη της γης τη σφαίρα,
σε ουράνιους ορίζοντες και προς... τ' αστέρια πέρα...

Τα όριά σου ΕΛΛΑΔΑ μου, ποιός θάβρει να χαράξει!!!
Ποιός είδε πού το πνεύμα σου πετάει και θα πετάξει!
Ποιός θα ορίσει σύνορα και ποιός φρουρούς θα βάλλει
στη λάμψη του πολιτισμού, στου πνεύματος τα κάλλη!!!

Πάτησαν στίφη επάνω σου, κατακτητών, βαρβάρων...
το φέγγος 'θέλαν να σβηστεί των φωτεινών σου φάρων.
Δεν γνώριζαν πως της γενιάς οι Ηρακλείς κι Ανταίοι
δεν θα 'εγγατέλειπαν ποτέ τα ιερά τους χρέη!

Φρουροί -ήρωες, αναγεννητές, σεμνών σοφών και ηρώων
λευτέρωναν τους Προμηθείς ΚΑΙ χθόνιων πατρών
πνευμάτων φύλακες διαρκείς - σαν κέρβεροι του Άδη -
λαμπάδες ξαναανάβανε και διώχναν το σκοτάδι!!!

Σαν γεννημένη αθάνατη, με φώς στεφανωμένη
φύτρωσες μες στις θάλασσες μ' άρωμα φορτωμένη.
Αυτό το άρωμα του ΝΟΥ, απ' της τέχνης τους καθρέφτες
διαχύθηκε και μέθυσε σοφούς, τρανούς και...ΚΛΕΦΤΕΣ!!!

Πατήματα και μνήματα, δρόμοι και μονοπάτια,
ναοί, θυσιαστήρια, αγάλματα, παλάτια,
πάπυροι και περγαμηνές και μαρμαρένιες στήλες
είναι τ' αθάνατα κλειδιά που ανοίξανε τις πύλες

σ' αυτό το άφθαρτο - λαμπρό κι αθάνατο μουσείο
για να θαυμάζουν οι λαοί τ' άπειρο μεγαλείο
Ελλήνων και Ελληνισμού, τέχνης και επιστήμης
στρατιάς σοφών αγλίσμα και σάλπισμα ειρήνης!!!

*Φύτρα σποράς πελασγικής, κάτω απ' το ΣΕΛΛΑΣ των Θεών
με τη βοήθεια των καιρών και τη δροσιά των ουρανών
άπλωσες κλάδους και βλαστούς, στης Μεσογειού τους γιαλούς.
Κι αυτό το ΣΕΛΛΑΣ, η ΕΛΛΑΣ,- δώρο μεγάλο στους λαούς -*

*σελάγισε σαν αστραπή από την πρώτη τη στιγμή
πρώτα στο Κρητικό νησί. Σαν φάρος μέγας από 'κεί
φώτισε τους ταξιδευτές στα πέλαγα και στις ακτές
ν' ανάψουν πνεύματος φωτιές κόντρα στο σκότος, στις σκιές!*

**Αιώνες μύριοι πέρασαν, λίθου, χαλκού, σιδήρου,
μα αντί να φέρουν ΕΛΙΩΞΑΝ το γέραςμα τ' ονείρου!!!**

**Σε μια φυλή γεμάτη φως, χωρίς Νιρβάνες - Βέδες,
ταίριαξε κόσμημα λαμπρό: "Έλληνες αεί παίδες!!!"**

Είπαν πως η Ανατολή έστειλε εδώ το φως της
και πως της Δύσης από 'δω άναψε ο δαυλός της...
Όμως ξεχάσαν πως το φως μας τ' όστελναν τ' αστέρια
στης Άλτης τον περίβολο, με κάποια ουράνια χέρια

του Ήλιου π' ολοφώτιστος στ' Απόλλωνα το άρμα
Ολύμπια Φλόγα έφερνε, αυτό το ουράνιο χάρμα
για να φωτίσει να σταθεί να λάμψει και να γίνει
παγκόσμιο φως κι ασίγαστη κραυγή: "επί γης ειρήνη!!!"

Η μοίρα σου, σου πρόσφερε του Πακτωλού την κοίτη,
παραδεισένιος να γενείς κήπος για τον πλανήτη,
να θρέψεις γίγαντες του νου, των αρετών τις μάνες,
να βγουν από τη μήτρα σου ήρωες και τιτάνες!

Με μύθους εξεκίνησες, μ' άπειρες φαντασίες,
με στοχασμούς πλαστούργησες, Θεούς, Θεογονίες
να γίνουν πλαίσια κι αρχές, ρομαντικές αιτίες
και πρώτες ύλες στέγασης για τις κοσμογονίες.

ΗΣΙΟΔΟΣ και Όμηρος, μετά από τον Ορφέα,
μ' αυτούς τους μύθους στόλισαν του έθνους τη σημαία.
Την θέλησαν κατάπλωρο, στολίδι στο κατάρτι
να ταξιδεύει, ν' ακουμπά σ' όλης της γης το χάρτη!

Ένα κουβάρι θαύματα, - σαν θεία κωμωδία -
μείγμα μισού παραμυθιού, ο πόλεμος στην Τροία
έγινε αμάσητη τροφή στο νου, στη φαντασία...
που έθρεψε και θέριασε ΠΟΙΗΣΗ - ΤΡΑΓΩΔΙΑ!!!

Πως έγιναν οι μύθοι σου, πηγή πλατιάς σοφίας;
Μήπως το ύφος, η μορφή, ο τρόπος της λατρείας
δεν ήταν πλάσματα φαιδρά άκρατης φαντασίας
μα κώδικες - μηνύματα ανθρώπινης πορείας;

Τα παραμύθια των λαών, - το βρεφικό τους γάλα -,
εταίζαν το φύτρο τους και τούδειχναν τη σκάλα
ν' ανέβει κατά τους θεούς στους ουρανούς, στ' αστέρια,
μα μόνο εσύ την στέργιωσες με τα δικά σου χέρια!

Στήριξες σκάλες στα ψηλά, καταπαχτές στον Άδη,
έπαιρνες φέγγος από ' κεί , κεριά για το σκοτάδι
να ζευγαρώσεις θεϊκά τους πάνω και τους κάτω,
της Θήβας την κληματαριά (της Σεμέλης) του Μουσή τη βάτο.

Κι όταν τα πλάνα χρώματα, φύγαν από τους μύθους,
οι "σκελετοί τους" μείνανε σκαλίσματα σε λίθους,
σε μάρμαρα, σε πήλινα και σε χρυσά στολίδια,
αιώνιας τέχνης μάρτυρες κι όχι καιρών φτιασίδα!

Μέσα σ' αυτούς "τους σκελετούς" εφώλιαζε η σοφία,
κρυμμένη μες στο μύθο της, στην πίστη, στην λατρεία,
ως που οι προσωκρατικοί, κάπου, στου ΝΟΥ το βάθος
ψάξαν για των παραμυθιών το μήνυμα ή το λάθος.

Έτσι "κατασκευάστηκε" το πρώτο σκαλοπάτι
του βήθρου που εστήριξε της γνώσης το παλάτι,
σε' κείνο που η διανόηση, στέγασε το Σωκράτη,
πνεύμα που πνέει έκτοτε σ' όλης της γης τα πλάτη!

Κι ενώ οι Έλληνες σοφοί θεμέλιωναν αξίες
Οι Πέρσες οργανώνανε 'μοιραίες" εκστρατείες
να προελάσουν πάμπλουτοι και με χιλιάδες πλοία
να φέρουν την Ασία τους κατά την ΕΣΠΕΡΙΑ.

Εδώ τους βρήκε ο όλεθρος, θανατερά καρτέρια,
στου Μαραθώνα το γιαλό των Αθηνών τ' ασκέρια
τους καθηλώσαν καίρια και με του Μιλτιάδη
τον ευφύεστατο ελιγμό ΤΟΥΣ ΣΤΕΙΛΑΝΕ ΣΤΟΝ ΑΔΗ!

Τότε ο Μέγας βασιλιάς, σκληρός, "μένεα πνέων"
το δούλο του έβαλε να λέει "μέμνησο Αθηναίων"
Για δέκα χρόνια 'τοίμαζε, πεζούς, ιππείς και πλοία
την πιο μεγάλη αρμάτωσε στον κόσμο εκστρατεία.

Φεύγει από την Περσέπολη κι αήττητος περνάει,
"δέρνοντας" τον Ελλήσποντο, διαβαίνει, προχωράει
σε θάλασσες και σε στεριές, μ' "αθάνατους" για ασπίδα,
στις Θερμοπύλες τούλαχε να βρει τον Λεωνίδα.

Είδε για πρώτη του φορά, τέτοιας μορφής ανδρεία,
ηρωισμό αξεπέραστο και πατριδολατρεία!
Κατάλαβε πως δύσκολα θ' άνοιγε την αυλαία,
βρήκε Εφιάλτη, στράφηκε κατά την ΑΝΟΠΑΙΑ.
Πέρασε πολυδύναμος, κι ο στόλος κι ο στρατός του,

ήθελε στην Ακρόπολη να λάμψει ο θυρεός του.
Μα τη μεγάλη νίκη του, δεν είδε στην Αθήνα.
την 'τοίμαζε ο στόλος του περί την Σαλαμίνα.

Είχε καράβια δυνατά, πολλές εκατοντάδες
τ' άπλωσε γύρω στο νησί κι οι ναύτες του χιλιάδες...
Κι αυτός ψηλά στο Αιγάλεω έστησε θεωρείο
για ν' απολαύσει το λαμπρό της νίκης μεγαλείο.

Όρμησαν μέσα στο στενό και μπήκαν στην παγίδα
που έστησε ο Θεμιστοκλής. Φωτιά και καταιγίδα
πέφτει στον στόλο των Περσών απανωτά, μοιραία,
από καράβια Ελληνικά, ΚΑΙ όλη η προκυμαία
γέμισε πτώματα, σκαριά, ενώ κάτω στο βάθος
θάφτηκε η νίκη των Περσών, εκείνη που με πάθος
ο Ξέρξης επερίμενε στον μαρμαρένιο θρόνο
και τώρα φεύγει κλαίγοντας, μ' ανείπωτο τον πόνο!!!

Ο τραγωδός τον άκουσε τον θρήνο της Περσίας
κι ο ιστορικός εμέτρησε το ύψος της αξίας
τούτων των θρυλικών νικών στην πόρτα της Ευρώπης
που ο Θεός την όρισε: ΦΥΛΑΚΑ ΑΓΓΕΛΟ ΤΗΣ!

*Τότε, στη γη της Αττικής, μαζί με τη σοφία,
πρωτόγνωρη ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ήρθε η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ!!!
Μετά τον μέγα Σόλωνα, του Πεισιστράτου η φύτρα,
φεύγει με όνειδος βαρύ και μένει η άγια μήτρα*

*Έτοιμη κι ολοκάθαρη, ΚΑΙ ΠΡΩΤΟ ΤΟΝ ΚΛΕΙΣΘΈΝΗ
να σπέρνει αιώνια σπέρματα, δώρα στην οικουμένη!
Κι ο ΠΕΡΙΚΛΗΣ, δημιουργός του πιο χρυσού αιώνα,
τη θεμελίωσε βαθιά, κι ολόφωτη κορώνα,
στον μύθων την Ακρόπολη, φτιάχνει: ΤΟΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ,
Θεών, τιτάνων στέγασμα, σοφής θεάς εικόνα
να εποπτεύει από 'κει σ' όλη την πολιτεία
την πρώτη στην υδρόγειο, λαμπρή ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ!!!*

*Αυτό το δημιούργημα πείρας και σωφροσύνης,
αυθαιρεσίας τελειωμός, πνοή δικαιοσύνης,
όνειρο μέγα των λαών για βήμα κι εξουσία,
επί αιώνες έδειξε και δείχνει την αξία
που η λέξη αυτή αποκάλυψε για την Ελευθερία,
ειρήνη, αξιοπρέπεια. Κι όρια στην εξουσία
να θέτει ο Δήμος - ο Λαός, με την νομοθεσία
στους πιότερους να κυβερνούν σωστά την πολιτεία.*

*Ζητάει από τους άρχοντες, ΠΑΝΤΟΤΕ να γνωρίζουν:
ότι ανθρώπους κυβερνούν, κι όπως οι νόμοι ορίζουν.
Και η όποια εξουσία τους, που ο λαός τους δίνει
είναι γι αυτούς προσωρινή κι ΑΙΜΟΝΟ ΑΝ ΜΕΙΝΕΙ!!!*

Ύστερα ήρθαν κι έμειναν, - τους "πρόσμενε" ο πλανήτης -
οι δυο τεράστιοι γίγαντες, ΠΛΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΤΑΓΕΙΡΪΤΗΣ!
Φώτισαν τον ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ, τον μέγα βασιλέα,
τον πρώτο κοσμοκράτορα, γόνο του Αχιλλέα!

Μοναδικό αήττητο, σύμβολο στους αιώνες...
Του Άρη και τ' Απόλλωνα αυθεντικές εικόνες
ζωντάνεψαν, κατέλυσαν, διέλυσαν την Περσία,
σε δέκα χρόνια ίδρυσαν ΝΕΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ.

Ο πιο μεγάλος στρατηγός κι ασύγκριτος ως τώρα
πλάστηκε και φωτίστηκε σ' αυτήν ΕΛΩ τη χώρα.
Πήρε χυμούς κι ανασασμούς απ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
στον τότε κόσμο έφερε την ιερή της δάδα.

Ήταν απ' τις κακές στιγμές της γης την ιστορία
ο θάνατος τ' ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ πρόωρα στην Περσία.
Η Ελληνιστική εποχή, αρένα επιγόνων,
στρώνει της Ρώμης το χαλί διαρκείας έξι αιώνων.

Η Ρώμη σιδηρόφραχτες έφερε λεγεώνες,
κατάκτησε τη χώρα αυτή πάνω από πέντε αιώνες...
Είδε πως είν' αδύνατο κατακτητής να γίνει
στο πνεύμα, στον πολιτισμό, της τέχνης τη σαγήνη!

Απ της Ελλάδος το πουγγί έφτιαχνε τα προικιά της:
τις τέχνες, τον πολιτισμό και τα διδάγματά της.
Απ τους νεοπλατωνικούς αλλά κι απ τη στοά μας
απ' τα κλεμμένα αγάλματα και τα σοφά γραπτά μας,

έμαθε και κατάλαβε και είδε τί σημαίνει
Ελλάδα και Ελληνισμός στη τότε οικουμένη!
Όπου κι αν βήματα άπλωσε, ένοιωσε της Ελλάδας
την φλόγα και τη ζεστασιά της προαιώνιας δάδας!

Κάτω απ' της Ρώμης την ισχύ και την αλαζονεία
Ο Ναζωραίος έφερε την νέα του θρησκεία.
Οι παραβολές, τα θαύματα, το ίδιο Του το αίμα,
έδειξαν το ουράνιο φως και διέλυσαν το ψέμα!

Κάποτε δέχτηκε Έλληνες, κει, στη δική του χώρα,
κι εμήνυσε στους ουρανούς πως " ήγγικεν η ώρα"!!!
Κάποια γερά θεμέλια Ελληνικής σοφίας
φαίνεται διάλεξε ο Χριστός, για βάθρα της θρησκείας...

Απόστολοι, Άγιοι μάρτυρες, πολλοί νιοφωτισμένοι
στης Ρώμης τον περίγυρο, της πίστης "στρατευμένοι",
ετοιμάζαν και όπλιζαν τις άυλές τους βόμβες
σε χθόνια εργαστήρια μέσα στις κατακόμβες!

Για τρεις αιώνες πάλευαν, μ' ανείπωτα μαρτύρια,
τροφή λεόντων τραγική, φριχτά βασανιστήρια,
ώσπου στα Μεδιόλανα το τέκνο της Ελένης
πρόσφερε τον ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ, δώρο της οικουμένης...

Νικώντας τον Δικίνιο ο Μέγας Κωνσταντίνος
έμεινε μόνος Κύριος, να διαφεντεύει εκείνος
σε δύση και ανατολή ΚΑΙ βρήκε το Βυζάντιο
να φτιάξει την αετοφωλιά ΚΑΙ κει, απ' αυτό τ' αγνάντιο

με δυο Αετίσιες κεφαλές άγρυπνα να κοιτάζει
ταυτόχρονα δεξιά - ζερβά και να κατασπαράζει
κάθε εχθρό κι επίβουλο κι όποιον τυχόν θελήσει
τη γη του και τα ιερά να πάρει ή ν' απειλήσει!

Δέκα αιώνες στάθηκε η αυτοκρατορία
- μοναδική διάρκεια στης γης την ιστορία -
πολλοί οι εχθροί, οι απειλές κι αμέτρητοι οι αγώνες
σ' αυτούς τους "πολυκύμαντους" τους δέκα τους αιώνες.

"Βάρβαροι" στου ορίζοντα τα τέσσερα σημεία
ζητούν μερίδια κι απειλούν την αυτοκρατορία.
Δεκάδες αυτοκράτορες, πολλών εθνών ασκέρια
με νόμους Ρώμης ισχυρούς κι Ελληνικά δεφτέρια

φρουρούν εδάφη, ιερά, κι άκρες με τους ΑΚΡΙΤΕΣ,
κρατώντας όμως ανοιχτούς της πόλης τους φεγγίτες
να μπούνε οι πολιτισμοί και να συνευρεθούνε,
γόνιμα να διασταυρωθούν, ΚΑΙ ΝΑ ΣΥΜΠΟΡΕΥΤΟΥΝΕ...

Στη δύση: Γότθοι, Άραβες, Κέλτες, Φράγκοι, Γαλάτες,
Βίκινγκς και Αγγλοσάξονες, Λατίνοι πρωτοστάτες,
βιώνουν τον μεσαίωνα. Του παπισμού η ρομφαία
στ' όνομα του Ιησού Χριστού φρικτή κεντάει σημαία,

της Ιεράς Εξέτασης και με συγχωροχάρτια
την εξουσία μάζεψε στου πάπα τα παλάτια.
Στο μεταξύ νωρίτερα, ο Κάρολος Μαρτέλος
στους Άραβες, στο Πουατιέ, επέφερε ΤΟ ΤΕΛΟΣ.

Ήταν η ίδια εποχή, που η νιόφερτη σαρία
δυο πύλες χτύπησε να μπει βαθιά στη Εσπερία.
Τη μία νοτιοδυτικά από την Ισπανία
την άλλη στις Αγιασοφιάς την πόλη με μανία!!!

*Κι ενώ αυτά συνέβαιναν σ' ανατολή και δύση
της εκκλησίας οι άρχοντες έψαχναν για μια λύση.
Διαμόρφωναν τα δόγματα μ' ατέλειωτες συνόδους
ψάχναν τα ίχνη του Ιησού, σε "οδούς" και σε... "παρόδους"!*

σαν να μην ήταν καθαρά τα λόγια του τα θεία
που ειπώθηκαν δημόσια και... χρίζαν ερμηνεία...
Και "πέτυχαν": την πιο σαφή απ' όλες τις θρησκείες
να μετατρέψουν σε σφαγή μ' άστοχες ερμηνείες.

Οι αιώνες τρίτος - τέταρτος ανάδειξαν πατέρες,
συνόδους οικουμενικές, της πίστης τις μητέρες.
Στα ευαγγέλια, στις γραφές, edώσαν ερμηνείες,
κανόνες καθορίσανε, σύμβολα και λατρείες.

Μα ο Ναζωραίος δίδαξε για τους "φτωχούς στο πνεύμα"
και για τις καθαρές καρδιές έκανε τ' ΑΓΙΟ ΝΕΥΜΑ.
Δεν ζήτησε φιλόσοφους ούτε διανοουμένους
πήρε ψαράδες γύρω του και καταφρονεμένους.

Μπροστά στο πλήθος έκανε τα Άγια θαύματά του,
δίδαξε με παραβολές και το παράδειγμά του.
Δικάστηκε δημόσια απ' ανθρώπων δικαστήρια,
σταυρώθηκε στο Γολγοθά και υπέστη τα μαρτύρια.

Θάνατο και Ανάσταση, - πίστης τροφή μυστήρια -,
αθανασία της ψυχής, κόλαση, καθαρτήρια,
τη μέρα της πεντηκοστής, τους δώδεκα αποστόλους
Ο Αναστάς τους "φώτισε" να τα εξηγήσουν σ' ολους...

Οι σύνοδοι και οι διάλογοι στην Πόλη και στη Ρώμη
το "δόλιο" ΣΧΙΣΜΑ έφεραν που τέτοιο μένει ακόμη.
Παρότι ΕΝΑΣ ο χριστός και ΜΙΑ η εκκλησιά του,
οι ερμηνείες των γραφών σκορπούν τα ποιμνιά του!

Οι Πέρσες ενικήθηκαν, κι οι Άραβες σταθήκαν
στα νότια της Ιβηρικής, μα άλλοι εχθροί φανήκαν:
Άβαροι, Σλαύοι στο βορρά, σελτζούκοι απ την Κασπία
είναι οι νέες απειλές στην αυτοκρατορία.

Η Βασιλεύουσα κρατά, στα βόρεια σύνορά της
τους σλαύους και τους βούλγαρους, μα στ' ανατόλικά της
ο Αλπ Αρσλάν στο Ματζικέρτ τον Ρωμανό νικάει
μπαίνει στα Άγια χώματα, ΒΑΡΒΑΡΑ ΠΡΟΧΩΡΑΕΙ...

"Αττίλες" ανελέητοι, της στέπας οι νομάδες
με καβαλάρηδες, πεζούς και με σκληρούς πασάδες,
λυμαίνονται και κατακτούν περίλαμπρες πατρίδες
πηγές παγκόσμιου φωτός για χιλιετηρίδες!

Επί αιώνες τέσσαρες τα στίφη της Ασίας
κατάτρωγαν τα σωθικά της αυτοκρατορίας,
Ωσπου μια μέρα του Μαγιού, μια μέρα αποφράδα,
στην Πόλη, στην Αγιασοφιά, "κρύφτηκε μέσα" η δάδα.

Οι δυτικοί, παράλληλα, τις ίδιες περιόδους
να ρίξουν το Βυζάντιο ζητούσανε διόδους.
Ο πάπας μίσους λάβαρα σήκωσε λυσσαλέα,
στον Καρλομάγνο έδωσε την πρώτη του σημαία.

Για πέντε αιώνες κράτησε του πάπα το "γινάτι",
ούτε Φραγγίσκο άκουσε ούτε τον Ακινάτη.
Ακόμα, και τους Ιερούς, Ιερώνυμο, Αυγουστίνο
που άλλο του στέλναν μήνυμα, τ' αγνόησε και 'κείνο...

Εβάθαινε επίμονα και δολερά το ΣΧΙΣΜΑ,
απόφευγε την ΈΝΩΣΗ των εκκλησιών με πείσμα,
ξεσήκωνε μεθοδικά τους ισχυρούς της δύσης
με του Σταυρού το σύμβολο να δρέψουν κατακτήσεις...

κι από την άλλη, οι έμποροι, Γένουας, Βενετίας
ύπουλα, αργά και σταθερά, με πρόσχημα φιλίας
διεισδύουν καίρια στα "άδυτα" της αυτοκρατορίας,
γίνονται αδίστακτοι φορείς πλούτου - κατασκοπείας...

Έτσι μας βρήκε η συμφορά, σ' αυτές τις συμπληγάδες:
στην μια πλευρά οι παπικοί στην άλλη οι πασάδες.

Σκοτάδι στην Ανατολή, στη Δύση όμως όχι.

Είχε φροντίσει ο Ελληνισμός να στήσει εκεί μετόχι:

*Αιώνες πριν τον Ιησού, άποικοι απ' την Ελλάδα
πήγαν ΚΑΙ προς τα Δυτικά, φτιάξαν ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ.
Περίτεχνα φυτέψανε στις Μεσογειού το κέντρο
αιθαλές και καρπερό, τέχνης - σοφίας δέντρο...*

*Απ' τη Ρωμαϊκή εποχή κι ως το εικοσιένα
αυτό το δέντρο κάρπιζε σε μνήματα ανοιγμένα:
Πυθαγορείων, Ελεατών, Γοργία, Παρμενίδη
Εμπεδοκλή, Πλατωνικών και τ' άφταστου Αρχιμήδη...*

*ΚΑΙ όταν ο μεσαίωνας σκοτείνιασε τη Δύση
ο Σταγειρίτης βρέθηκε και έδωσε τη λύση.
Μαγιά από συστατικά Ιησού κι Αριστοτέλη
φτιάχνει της πίστης το "ψωμί" με πίκρα και με... μέλι!!!*

*Πρώτοι που βρήκαν ατραπούς, σκεφτήκαν εργαλεία
να συνδυάσουν Θεϊκή κι ανθρώπινη σοφία,
ήταν οι Αλεξανδρινοί και οι Δυτικοί πατέρες
εκείνες τις αιματηρές και τραγικές ημέρες!*

*Κι' ύστερα οι Σαρακηνοί, ο Αβερόης πρώτος
πέρα από την Ιβηρική άναψε φώς στο σκότος,
διδάσκοντας κι ανοίγοντας τ' αρχεία της Βαγδάτης
με κείνα που φωτίστηκαν Φραγκίσκος κι Ακινάτης.*

*Όμως, μετά, ο παπισμός άστοχα μέτρα παίρνει
Ιερά, Φρικτή Εξέταση, συχωροχάρτια φέρνει...
Τότε η μεταρρύθμιση πρωτόφαντη προβάλλει
κι ο Λούθηρος "οικοδομεί" μια εκκλησία άλλη.*

*Έτσι, περίπου βρέθηκε μπρος στην Τουρκιά η Δύση:
με "αιρετικούς", καθολικούς, εθνικισμούς και μίση.
Τότε, στις δύσης την καρδιά, στη Βιέννη, στην Αυστρία,
ο Σουλεϊμάν απείλησε όλη την Εσπερία.*

*Στο μεταξύ οι λόγιοι, Έλληνες φωτισμένοι,
φτάναν στις δύσης τις "αυλές," σοφία φορτωμένοι.
Χρυσολωράς και Πλήθωνας, προτού η Πόλη πέσει,
του Πλάτωνα τις "φορεσιές" στη δύση είχαν "φορέσει..."*

*Στην πρόιμη αναγέννηση, στις ΈΝΩΣΗΣ την πλάνη
μπήκε κι ο Βησαρίωνας, στην άθλια αυτή πλεκτάνη...
Κάστρα, νησιά της Βενετιάς οι Τούρκοι κατακτούνε
μα ακόμα του "εκατονταετή" τα τύμπανα αντηχούνε...*

*Εκτός από τους λόγιους, ΚΑΙ τέχνης μεγιστάνες
κρούσαν της αναγέννησης τις ηχηρές καμπάνες!
Απ' το Τολέδο ο Κρητικός, με ιερές εικόνες,
"σηκώνει" τη ζωγραφική σε ουράνιους "προμαχώνες!"*

**Έτσι, το φως το Ελληνικό, για μια φορά ακόμα
έξω και γύρω απ' την πηγή - ΑΠ' ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥ ΧΩΜΑ -
διαχέεται "φιλόξενα" να λάμπει να φωτίσει
δρόμους, της αναγέννησης που 'ρχότανε στη Δύση...**

**Λαμπρή καντήλα, ανέσπερη, με λάδι απ' την πατρίδα,
προσμένει επαναπατρισμό στου γένους την κοιτίδα
να πυρπολήσει την τουρκιά, να διώξει το σκοτάδι
απ' την Ελλάδα που ποτέ δεν σύρθηκε στον Άδη!**

**Φάροι πυκνοί πνευματικοί στην εσπερία ανάψαν
από κεριά που καίγανε σε τάφους όσων γράψαν
πριν από τον Διαφωτισμό, μ' Έλληνες πρωτοπόρους:
πολιτισμού, ηρωισμού κι επιστημών πυρφόρους!**

**Αθόρυβα ο Διαφωτισμός με κέντρο το Παρίσι,
φωτίζοντας ανέτρεπε - με γνώση και με κρίση -
κατεστημένα, ΚΑΙ άλλαξε νοοτροπίες - στάσεις,
επώαζε κι εξέτρεφε αστών επαναστάσεις...**

**ΚΑΙ ήρθε του Ιούλιου η δέκατη τετάρτη
που ανατροπές εγέννησε, μα και τον Βοναπάρτη.
Αιματηρό ξεκίνημα κι αιματηρή πορεία
χάραξε η επανάσταση προς την Δημοκρατία.**

*Ιδέες διαφωτισμού και το υπόβαθρό τους,
ΚΑΙ πέραν του Ατλαντικού βρήκαν τον θαυμασμό τους.
Σ' Ένα παλιό Ιούλιο, πριν χρόνια δέκα τρία
έγινε ανεξάρτητη η πέρα ΕΣΠΕΡΙΑ.*

*Αυτή η γοητευτική, πνοή Ελευθερίας
κραταίωσε τα πνεύματα της ανεξαρτησίας.
Ο Ρήγας και ο Κοραΐς χτυπήσαν τις καμπάνες
για να ξυπνήσουν της γενιάς οι ηρωογέννες μάνες...*

*Επί αιώνες τέσσαρες το γένος αγρυπνούσε,
στη χώρα, στο εξωτερικό, λημέρια αναζητούσε.
Βίωνε τη σκλαβιά του εδώ και κείθε την ελπίδα:
να το βοηθήσουν για να βγει απ' τη μαύρη καταγίδα.*

Το γένος εκουράστηκε στηρίζοντας ελπίδες
σε ξένα χέρια δυνατά. ΚΑΙ σοβαρές φροντίδες
ΜΟΝΟ του εξεκίνησε, με τους φτωχούς "ραγιάδες"
να ελευθερώσει τη γενιά απ' τους φρικτούς πασάδες.

Ο Ρήγας και ο Κοραΐς ΚΑΙ η Φιλική Εταιρεία
τους προβολείς ανάψανε στην παλιγγενεσία!
Φωτίστηκαν οι θάλασσες, κάμποι, βουνά, λαγκάδια
και αστραπές της λευτεριάς διασχίζουν τα σκοτάδια!

Μα τα σκοτάδια ήταν πηχτά, κι αγκάλιαζαν τη χώρα
αιώνες τέσσαρες φρικτούς, ΔΕΝ ήτανε μια μπόρα
πούρχεται, φεύγει και περνά κι όποιο κακό αν αφήσει
μπονάτσα που ακολουθεί θα τ' αποκαταστήσει.

Κι όμως, του γένους η μαγιά, κρατήθηκε καθάρια
στης εκκλησιάς τις αγκαλιές, στων караβιών τ' αμπάρια...
Αυτή τον Άρτο έπλασε και τάισε τ' ασκέρια
που φέρανε τη λευτεριά με τα δικά τους χέρια!!!

Κόντρα στον "δόλιο" Μέτερνιχ, στις αυστηρές συστάσεις
των Ρώσων και των Δυτικών, για νέες επαναστάσεις,
της λευτεριάς τα κόκαλα και οι χθόνιοι πατέρες
δώσαν τα παραγγέλματα σ' ασκέρια και γαλέρες!

Ο Εθνικός μας ποιητής, στον λόφο εκεί, του Στράνη,
- μ' απόηχο τις κανονιές απ' το "ιερό" λιμάνι -,
εμπνεύστηκε, φωτίστηκε, καθάρια είδε μπροστά του,
του έθνους την περπατησιά, τα κλέη, τα βάσανά του...

Κι αυτό το φως που άσβεστο, τόσους αιώνες μένει
σκορπίζοντας πολιτισμό σ' όλη την οικουμένη,
τους λάτρεις του ξεσήκωσε ΚΑΙ φιλελλήνων ρεύμα,
άρωμα ελπίδας έφερε κι ελευθερίας νεύμα.

Παλεύει άνισα - σκληρά η "αδούλωτη" πατρίδα
σε πέλαγα και σε στεριές μ' αμείωτη ελπίδα...
Παντού "φυτρώνουν" ήρωες, της μάνας γης βλαστάρια.
Πλήθη "φλεγόμενες ψυχές", της λευτεριάς λιοντάρια,

πυρπόλησαν, εξέπληξαν, νικήθηκαν, νίκησαν,
τη φλόγα της Ανάστασης, ποτέ τους ΔΕΝ τη σβήσαν!
Πού νάβρει άκρη ο ιστορικός, πόσα να υμνήσει έπη,
πόσους να δείξει ήρωες!!! Όλος ο κόσμος βλέπει:
νέο Δαβίδ με Γολιάθ, Νέστορα με Λυαίο,
το γιο της γης κι αθάνατο, τον θρυλικό Ανταίο
να πέφτει, να σηκώνεται πιο δυνατός κι ακμαίος.
Βρέθηκε MONON ο Ηρακλής, μπροστά του πιο γενναίος!

Στη θάλασσα πυρπολικά κι όλη η στεριά μια "αρένα"
τις μέρες του ξεσηκωμού τον Μάρτη του εικοσιένα.
Εννέα χρόνια πίσω - μπρος η νίκη περπατούσε,
αλλού γλιστρούσε στα βαθιά κι αλλού μεσουρανούσε.

Η φουστανέλα των κλεφτών, των νησιωτών η βράκα,
νίκης παντιέρες ιερές ή κάρβουνο και θράκα!
Χουρσίτ, Βρυώνης, Δράμαλης, Καρά Αλής στη Χίο,
φρικτές φιγούρες του χαμού, σε χρόνια MONON δύο.

Ο Κιουταχής κι ο Ιμπραήμ, με ορδές, πλοία, κανόνια,
παλεύουν με τους ήρωες περίπου πέντε χρόνια.
Σφαγές, φωτιές, αποκλεισμοί, σκληρές πολιορκίες,
σπρώχνουν στο χείλος του γκρεμού επτά ετών θυσίες.

Κάπως ο φιλελληνισμός, μα πιο πολύ οι αγώνες,
ίσως...και τα συμφέροντα, που "ενδημούν" αιώνες,
προκάλεσαν τους ισχυρούς στις Πύλου το λιμάνι,
της λευτεριάς να ρίζουσε το πρώτο το στεφάνι.

Επώδυνος ο τοκετός μα χαρωπό το κλάμα
του "νεογέννητου μωρού". Γέλιο και δάκρυ αντάμα
στα πρώτα του τα βήματα, στις πρώτες σκανταλιές του,
ώσπου να βρει τους δρόμους του και τις περπατησιές του.

Οι ήρωες της λευτεριάς, τον άξιο κυβερνήτη,
από λαμπρό αυγερινό κάναν αποσπερίτη...
Οι αφεντάδες γύρω τους, έψαχναν δυναστείες,
των συμφερόντων τους διαρκείς ετοίμαζαν φυτείες...

Μέχρι και τους Βαλκανικούς, αστάθειες και μπόρες
σ' Ευρώπη, σε Βαλκάνια, σε πιο μεγάλες χώρες,
όπως στη Δύση οι Ιταλοί, του Βίσμαρκ η Γερμανία,
διαμόρφωναν τα κράτη τους, ακόμα και με βία.

Και η τουρκιά, η πολύχρονη - βάρβαρη τυραννίδα,
σάμπως να βαριαρρώστησε κι άλλης μορφής σελίδα
στην ιστορία πρόβαλε: κάπως κιτρινισμένη,
φθαρμένη στον περίγυρο κι ακρωτηριασμένη...

Μετά απ' τους Βαλκανικούς και τον μεγάλο Πρώτο (Α' ΠΠ)
άλλη Ευρώπη πρόβαλε ΚΑΙ η Ελλάς στο νότο
βγήκε σχεδόν τριπλάσια, με βήμα στην Ασία,
μέχρι που οι φίλοι οι "άσπονδοι" της κόψαν την πορεία...

Στη χώρα χάος, ένταση, δικτατορίες, μίση,
τις δόξες των Βαλκανικών είχαν παραμερίσει.
Της προσφυγιάς η θύελλα, άναψε το καζάνι
με διχασμού προσάναμμα κι αέρα απ' τη Λωζάνη.

Μέχρι και τις παραμονές του άλλου παγκοσμίου,
του διχασμού ο κύλικας, πλήρης δηλητηρίου,
"εμοίραζε" φανατισμό, μεγάλωνε τα πάθη.
Μόνον το "ΟΧΙ" αγνόησε φανατισμούς και λάθη.

Η απειλή του φασισμού αφάνισε τα μίση.
Όλη η Ελλάδα, μια γροθιά, βγήκε να πολεμήσει.
Πάλι Δαυίδ με Γολιάθ στου έθνους την αρένα
όλη τη γη θαμπώνουνε, όπως το εικοσιένα.

Το έπος " το Αλβανικό" δεν έχει άλλο ταίρι.
Η ιστορία των εθνών, άλλο όμοιο του δεν ξέρει.
Εδώ, μια χούφτα ήρωες, στα όρη και στα κρύα,
νίκησαν κι εξευτέλισαν μια αυτοκρατορία.

Η Ευρώπη, σκλάβα του άξονα, στη μπότα του στενάζει.
Βλέπει την ΠΡΩΤΗ ήττα του, τους νικητές θαυμάζει.
Κι ύστερα η καθυστέρηση η ηρωική της Κρήτης,
για τους συμμάχους έγινε της νίκης καταλύτης.

*(Όμως γι' αυτόν τον πόλεμο, γι' αυτήν την εποποιία
έχει γραφτεί ποιητικά μια άλλη πραγματεία).*

Έτσι η Ελλάδα "κατακτά" τις αυτοκρατορίες:
Περνάει μπροστά, αγέρωχα μ' όλες τις πανοπλίες:
ηρωισμού, πολιτισμού, ειρήνης και σοφίας,
δώρα λαμπρά, ακατάλυτα της μάνας ιστορίας!

*Πως νάταν ν' αφανίζονταν η δολερή διχόνοια,
αυτή η κατάρα της φυλής τόσες χιλιάδες χρόνια....
Ο ποιητής το μήνυσε, τόσες γενιές τ' ακούνε,
'ολοι το ξέρουν το κακό, κι όμως τ' ακολουθούνε.*

*Η πιο σοφή χώρα στη γη, του κόσμου η δασκάλα,
- που αν θα μονιάσει θα γενεί του παραδείσου σάλα -,
σε τόσες κρίσιμες στιγμές, που η δόξα είναι μπροστά της,
αλλοφρονεί, παθιάζεται, διχάζει τα παιδιά της.*

*Η ιστορία της φυλής διδάσκει κραυγαλέα...
Σοφά, σκληρά και δυνατά σηκώνει ΜΙΑ σημαία.
που όσες φορές οι Έλληνες όλοι μαζί κρατήσαν
με θαύματα μοναδικά το γένος τους κοσμήσαν.*

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Υπό τύπον Ωδής, επιχειρήθηκε μία ποιητική ανάδειξη του γιγάντιου σκελετού της Ελληνικής ιστορίας με βασικό στόχο να διατυπωθούν - έστω κωδικογραφικά - τα ανεξίτηλα ίχνη από τα βαρύτατα πέλματα του πανάρχαιου Ελληνικού γένους, όπως διαχρονικά αποτυπώθηκαν στους "πρωτοποριακούς δρόμους" του πολιτισμού, της τέχνης και της επιστήμης, ταυτόχρονα με τον ηρωισμό - γεναιότητα και το πλήθος των αρετών, ΑΥΤΑ που επισφραγίζουν τη μοναδικότητά της σ' αυτόν τον πλανήτη.

ΤΕΛΟΣ

Δημήτρης Παν. Τόρβας

Αντιστράτηγος ε.α

Επίτιμος Διοικητής ΙΧης Μεραρχίας Πεζικού
Msci/from Cranfield University - England/School of Management.